

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 306. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975276064832/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

og du er vaklet ind i hendes Jomfrubur og sukket ned på hendes Stol."

Steffen lod sine Arme falde ned til Siden, mens Munden gled halvt op, og Øjnene sluttede sig til. Det magre Drengelæge i den stumpe Trøje sank sammen så løst som Knokkel i Knokkel, og da nu en af de mindre Søsken kom løbende gennem Skumringen med et stort Lagen, hun kastede over ham, så kun Hovedet sås. Iå han dér helt som et Lig, mens hans Barneansigt langsomt antog en deds tunge Hvile.

"Så du, Agnete," hviskede Fru Lenore, der ligesom Børnene ganske syntes at glemme os og Stuen omkring sig for den ubevægelige Skikkelse dér. "kom nu."

Og Agnete nærmede sig, med det sorte Hår gyngende over Ryggen som et Sørgeslor, og ved Stolen knæite hun ned, med de spinkle Arme udtrukte og det halv-nøgne Bryst tangt åndende. Langsomt, langsomt løftede hun Hænderne mod Broderen og hviskede:

"Og hør du, Ridder Hr. Åge,
Allerkæreste min!
Hvordan er der under den sorten Jord,
i Graven din?"

Og Steffen løftede medigt Hovedet og nynnede med brudt Stemme:

"Sådan er der under den sorten Jord,
i Grav hos mig:
som i det frydelig Himmerig,
ti glæd du dig!"

Agnete veg lidt, med Hænderne på Hjærtet, så bejdede hun sig hastigt frem mod ham og hviskede som i Feber:

"Og hør du, Ridder Hr. Åge,
Allerkæreste min:
må jeg dig følge i sorten Jord,
i Graven din?"

Da løftede Steffen Hovedet lidt længere fra Stoleryg-

gen, og det sitrede under Lagnet, som hævede han sin
Hånd, og han sang, højere end før og med dump
Trussel:

„Sådan er der under den sorten Jord,
i Grav hos mig:
som i det sorteste Helved,
slå Kors for dig!“

„For hver en Gang du græder —“
og her slog hans Stemme over, halvt i Bøn —

„din Hu gøres mod,
da står min Kiste forinden fuld
med levret Blod.“

„For oven ved mit Hovedgård,
står Græsset grønt,
for neden ved mine Fødder
med Slinger ompændt.“

„Men hver en Gang du kvæder —“
hans Stemme nynnede blid, mens Hovedet dalede mod
Stolens Ryg som mod en udsigelig Hovedpude —

„din Hu er glad,
da er min Grav forinden omhængt
med Rosensblad . . .“

Agnete var gledet helt ned på Knæ og lyttede med
fremstrakt Hals, med Hænderne flettet for Brystet.
Steffens Ansigt sov i et roligt Smil mod Stoleryggen.

Men alle de andre Børn, der i Flek stod omkring
de to, sang nu pludselig, med spæde Stemmer:

„Så tog hun op en Guldkam,
hun redte hans Hår;
for hver en Lok, hun redte,
hun fælded' Tår.“

alt mens Agnete, rejst halvt, tungt støttet mod Stolen,
20)